

Boros Imre: Mikor hiteleznek a bankok?

2015 január 07. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

értékelve

Még nincs

Mérték

A magánügyletek hiteleinek aránya a bankokban harminc-negyven százalék, míg a legtöbb esetben a kis- és középvállalkozásoké csak néhány százalék.

A magyar gazdaság tartós növekedési esélyeit kétségbe vonó neoliberális, globalista akadémikusok egyik fő tétele, hogy a fejlődés csupán egyedi és egyszeri elemek eredménye, a bankok ugyanis nem hiteleznek. És ha ezek az egyedi elemek kimúlnak, akkor oda a hazai növekedés is.

A bankok működésének alapja a kezdetekben az volt, hogy betétként begyűjtik a közönség pénzét, majd azt hitelként kihelyezik. A lényeg, hogy a betétek kamatja alacsonyabb legyen mint hiteleké. Ez a klasszikus modell akkor érvényesült, amikor a pénz valójában nemesfém (arany, ezüst) volt. És a bankok által már régóta kibocsátott papírok (váltók, bankjegyek, hitelevelék) csak helyettesítették ezt a pénzt.

Minden olyan esetben, amikor a bankárokat a profitéhség arra sarkallta, hogy a profit növelése végett fokozzák a pénzhelyettesítő forgalomba dobását, a papírok tulajdonosai magát a fémet kérték a bankoktól a papír helyett, mert féltek, hogy elvesz a valódi pénzük. A valódi belső értékkel bíró pénzek (mint az arany vagy az ezüst) automatikusan határt szabtak a féktelen mohóságra épülő bankjegykibocsátásnak.

Az első világháború után azonban maga a pénzhelyettesítő lépett elő pénzzé. Az ebből adódó világméretű katasztrófa hamarosan be is következett, 1929-ben. Ez több évre maga alá is temette a nemzetgazdaságokat.

A bankok rég letértek a klasszikus betétgyűjtő és hitelkihelyező pályájukról, és a betétesek pénzét is kockázatos vállalkozásokba fektették. A hosszan elnyúló gazdasági pangásba csak az állam adósságból finanszírozott költségei lehelt életet. A keynesi gondolatok jegyében az államok hiteleket vettek fel, és ezeket vásárlásokra költötték, így élénkítették a konjunktúrát. A piacon nagy hitelfelvévekként jelentek meg az államok. Az 1929–33-as gazdasági válság következtében a bankokat mindenütt törvényekkel tiltották attól, hogy az ügyfelek betéteit saját vállalkozásaikba vigyék, elkerülendő az újabb összeomlást. Az elszigetelt valutazónákra osztott pénzrendszerek (fontzóna, frankzóna, dollárzóna) a második világháború után ismét univerzális nemzetközi pénzrendszer keletkezett, centrumában az amerikai dollárral. A pénzkibocsátás nemzetközi szinten egyetlen központi banktól a Federal Reserve-től függ azóta.

A dollár ráadásul az arannyal való kapcsolatát is végleg elveszítette már négy évtizeddel ezelőtt. Azaz senki nem cserélhet dollárt aranyra, ha netán ezt találná biztosnak.

Az egy nemzeti valutára épül?, ráadásul magántulajdonban lévő központi bank által kibocsátott világpénz korlátlan lehetőséget adott mindazoknak a terjeszkedésre, akiket a kibocsátók (vagyis a Fed igazgatói) erre méltónak találtak. A nyolcvanas évek végétől a közgazdasági vezéreszmének kikiáltott és a gyakorlatba is átültetett privatizáció, dereguláció és liberalizáció elbontotta az akadályokat a féktelen terjeszkedés előtt. Iszonyú ütemben haladt a vagyonok koncentrációja a termelői szektorban, de még annál is nagyobb mértékben a bankrendszerben. Létrejöttek a „túl nagyok ahhoz, hogy megbukjanak” típusú pénzintézetek, s létrejött a pénzek sajátos körforgása. A féktelen és spekulatív profithajszá miatt elbukott bankokat az államok az adófizetők pénzén megmentik. Azonnal rendelkezésre álló adóbevételek persze nincsenek ehhez, ezért az államok hiteleket vesznek fel más bankoktól, miközben maguk az államok is kórosan eladósodnak. Az eladósodás miatt a hitelekért az államoknak is egyre több kamatot kell fizetniük, mert a bankrendszer rontja hitelképességi besorolásukat. Csak úgy tudják előállítani a több kamatfizetéshez szükséges pénzeket, ha fokozzák az adófizetők terheit. Eközben a valóban nagy jövedelmekre szert tevő adózók a liberalizált szabályoknak köszönhetően eldugják az adóparadicsomokba jövedelmük nagy részét az adóhatóságok előtt. A kormányok viszont a gazdaságok tartós pangásával küzdenek ilyenkor, s épp arra hivatkoznak, miszerint a pangás egyik oka, hogy a bankok nem hiteleznek. Való igaz, az Európai Központi Banknak azok az ezermilliárdjai, amelyeket szinte költségmentesen juttatott a bankoknak a hitelezés élénkítésére, gyorsabban eltűntek az államok mint hitelfelvevők tárcájában, mintsem, hogy a helyi kis- és középvállalatokban landoltak volna.

Idehaza is van panasz bűven. A hazánkban működő bankok tárcájának csak néhány százalékát teszik ki a hazai kis- és középvállalkozások hitelei. Inkább államkötvényeket vásárolnak, drága, fedezett fogyasztói hiteleket nyújtanak. Nem véletlen, hogy az elmúlt évtized sláger hitelterméke a devizaelszámolású hitel volt. A magánügyfelek hiteleinek aránya a bankokban harminc-negyven százalék, míg a legtöbb esetben a kis- és középvállalkozásoké csak néhány százalék.

Rá lehet-e szoktatni az oroszlanokat a vegetariánus étrendre? Lehet-e a bankokat visszaszoktatni a nagyon is babrás ügyfélhitelezésre ha egyszer már rákaptak az államokra mint hiteladósokra? Nagy változás kell ahhoz, hogy ez bekövetkezzen. Vajon elkezdődött ez a változás, vagy az államok végképpen a kamatok behajtói lesznek? Ma még nem tudhatjuk. A nemzeti szintű központi bankokat a helyzet új feladat elé állította. Van bizonyos mozgásterük, szemben az eurózóna országaival. Mi nagyon is ráérünk az euró bevezetésével, legalább addig, amíg az Európai Központi Bank meg nem találja a kulcsot a banki vállalati hitelezéshez.

Boros Imre – magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következő címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>
- Minden "lájk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!
www.flagmagazin.hu]]>

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD

A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
